

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **I. K.**, zastoupená advokátem JUDr. Miroslavem Pindešem, Ph.D., se sídlem Zámecká 550, Bučovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. MPSV-2018/171635-921, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 2. 2020, č. j. 41 A 66/2018 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění :

[1] Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně, kontaktní pracoviště Bučovice (dále jen „úřad práce“ nebo „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 7. 6. 2018, č. j. 4736/2018/BUC nepřiznal žalobkyni příspěvek na živobytí, neboť se na jeho výzvu nedostavila k osobnímu jednání a ani řádně nedoložila doklady požadované pro rozhodnutí o příspěvku. Odvolání, které žalobkyně proti jeho rozhodnutí podala, žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Stejně postupoval i krajský soud, který napadeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. V ní zpochybnila závěr krajského soudu, že se navzdory výzvě a poučení obsažených v přípisu úřadu práce ze dne 10. 5. 2018 odmítla dostavit k osobnímu jednání a že ničím neprokázala, že by jí v tom (a taktéž v prokázání a doplnění požadovaných skutečností) bránily jakékoliv závažné důvody. Stěžovatelka tuto námitku odůvodnila tvrzením, že svoji povinnost vůči úřadu práce řádně splnila a požadované skutečnosti doložila (doplnila) e-mailovou zprávou ze dne 16. 5. 2018. Není-li tato e-mailová zpráva součástí správního spisu, pak je to podle ní pochybení prvostupňového správního orgánu,

který ji do správního spisu úmyslně nedoložil. Dále stěžovatelka uvedla, že požadované skutečnosti doplnila prostřednictvím elektronické komunikace na základě dohody s pracovníci úřadu práce M. O., které bylo rovněž známo (a tuto skutečnost správní orgán podle stěžovatelky také záměrně neuvedl), že se stará o tři nezletilé děti, z nichž jedno vyžaduje celodenní péči a že tedy nebylo v jejích silách zajistit si na den určený pro osobní jednání hlídání. Z uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Kasační stížnost splňuje formální náležitosti stanovení v § 102 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[5] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že „[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.“

[6] Povahou důvodů, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl, se Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, č. 685/2005 Sb. NSS. Uvedl v něm, že důvody, pro které je podle § 103 odst. 1 a 2 s. ř. s. přípustné podat kasační stížnost, jsou svojí povahou vždy důvody právními, přestože je často jejich základem spor o zjišťování či hodnocení skutkových okolností nebo jiné skutkové námitky. V této souvislosti poukázal na § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jež žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací tak, aby bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Uvedl, že pojem *důvody* užitý v § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. navazující na § 103 s. ř. s. tak v případě kasačních stížností proti rozhodnutím krajských soudů o žalobách proti správním rozhodnutím zjevně odkazuje na tentýž pojem užitý v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro vymezení obsahu žalobních bodů. Dovedl proto, že „v řízení o kasační stížnosti jsou zásadně nepřipustné jiné důvody než ty, které se opírají o skutkové a právní důvody uvedené v žalobě (skutkové důvody, tj. relativně ucelená tvrzení o podstatných rysech skutkového stavu, jenž je základem určité právní výtky, nelze směřovat s uplatňováním skutečností před soudem, tedy s přednášením tvrzení o jednotlivostech či dílčích skutkových aspektech skutkových důvodů nebo jiných rozhodných skutkových okolností – zákaz uplatnění skutkových novot v řízení o kasační stížnosti je, zejména vzhledem k tomu, že krajský soud jedná ve správním soudnictví v plné jurisdikci, upraven v § 109 odst. 4 s. ř. s.; viz k tomu již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, zveřejněný pod č. 419/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Důvody kasační stížnosti tedy lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech v žalobních bodech obsažených

pokračování

v žalobě či jejím včasném rozšíření formulovány a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány; to platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody stěžovatel mohl v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.“

[7] Stěžovatelka však v žalobě bez uvedení konkrétních argumentů uvedla pouze to, že obě správní rozhodnutí byla vydána na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a v rozporu se zákonem a že žalovaný nepřezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí v plném rozsahu. Dále namítla, že žalovaný postupoval v odvolacím řízení jednostranně na základě zavádějících a presumovaných údajů odporujících zákonu a že při svém rozhodování nezohlednil skutečnost, že důkazem může být vše, co může přispět ke zjištění skutečného stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníků řízení a doložení listinných důkazů. Namítané zkrácení práv stěžovatelka odůvodnila pouze obecnou formulí, že žalovaný nerozhodoval v souladu se zákonem.

[8] Jediným (hraničně) projednatelným žalobním bodem takto formulované žaloby byla námitka, že žalovaný nepřezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí v plném rozsahu a že při svém hodnocení postupoval jednostranně na základě zavádějících údajů. Ostatními žalobními námitkami stěžovatelka v podstatě pouze citovala ustanovení správního řádu, aniž by uvedla, v jakém konkrétním postupu či hodnocení správního orgánu spatřuje nezákonnost. V žalobě tedy ani v náznaku neuvedla, že by žalovaný řádně nevedl správní spis, nebo že by prostá e-mailová forma komunikace s úřadem práce vyplývala z dohody s oprávněnou úřední osobou. Dále také ani v hrubých obrysech nenamítala jakýkoli omluvitelný důvod, pro který se nemohla dostavit k osobnímu jednání k prvostupňovému správnímu orgánu. Tyto námitky přitom stěžovatelka mohla uplatnit již v žalobě, neboť veškeré skutkové okolnosti jí byly v době podání žaloby nepochybně známy (v žalobě nenamítala, že by jí správní orgán neumožnil seznámit se s podklady rozhodnutí). Kasační stížnost opřená pouze o tyto důvody je však podle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. nepřípustná. Nejvyšší správní soud proto nemohl postupovat jinak, než ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítnout.

[9] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud návrh odmítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 13. září 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu